

Institutioner, som der her er Tale om. Det har den sidste ærede Taler lagt klart frem, og det fremgaar jo ogsaa af Bemærkningerne. Det gælder her om at drage en Grænse, og naar jeg nu med Hensyn til enkelte Hovedpunkter af Lovforslaget skal fremsætte nogle Tvivl om, hvorvidt man ikke har været altfor knap, eller maaske rettere om det ikke netop for at fjerne Ulemper, som Konsulerne ellers nemt vilde komme til at snuble over, vilde være nødvendigt at give visse Bestemmelser, saa er det mere som en Henstilling til den højtærede Justitsminister og det eventuelle Udvalg, end fordi jeg virkelig skulde være af den Mening, at det vilde være nødvendigt at komme ind paa en hel Kodifikation, som den sidste ærede Taler nævnte, hvilket vilde være meget uheldigt. Der er ikke stor Anledning til at kodificere vor danske Procesret; man maa jo haabe paa en fuldstændig Reform deraf snart, men at kodificere den, er der ingen Anledning til, hverken her hjemme eller endnu mindre i Udlandet.

Jeg har megen Betænkelighed ved den Maade, hvorpaa Lovforslagets § 1 betegner det, der skal indføres, thi det ser ud, som om det var noget helt nyt; det ser ud, som om nu skulde Udenrigsministeriet kunne tillægge danske Konsuler Doms- og Dørighedsmyndighed, som de slet ikke havde haft før. Men jeg tror, at det er Tilfældet, at i alle de Lande, hvor Danske have Eksterritorialitetsret, have nu de danske Konsuler Doms- og Dørighedsmyndighed. Det er altsaa i Virkeligheden ikke nogen Nydannelse, som her sker, det er blot en Regulering, en nærmere Bestemmelse af den Myndighed, som Konsulerne hidtil have haft, og jeg tror, det vil vise sig at have sine Ulemper at stille det frem paa den Maade, som det er sket i § 1, navnlig naar man sammenligner denne § 1 med § 15, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar Loven træder i Kraft. Lovens Hensigt er at træde i Kraft 1ste Juli 1895. Naar man saa spørger om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Appel af de Domme eller Kendelser, der ere affagte af danske Konsuler inden 1ste Juli 1895, om denne Lov vil saa tilbagevirkende Kraft, og om de ville komme ind under Loven, saa ved jeg meget vel, at det er en almindelig Regel, at processuelle Love komme straks til Anvendelse paa alle Forhold, der foreligge eller komme til at foreligge, saa snart Lovene ere traadte i Kraft. Men naar her er Tale om at skabe, som man skulde tro efter § 1, en hel ny Institution, idet man siger: Vi tillægge Konsulerne den og den Myndighed og Magt, vi bestemme i § 3, at disse Domme og Kendelser skulle kunne ap-

peles til danske kongerigste Domstole, saa kunde jeg tænke mig, at man nok kunde gøre den Betragtning gældende, at saa gælde disse Bestemmelser, ogsaa den i § 3 om Appellen, ikke med Hensyn til den Jurisdiktionsvirksomhed, som Konsulerne have udøvet, inden denne Lov traadte i Kraft. Jeg henstiller dette til den højtærede Justitsministers Overvejelse, navnlig da det forekommer mig meget uretfærdigt, om ikke netop Domme, der foreligge og snes appellerede og kunne appelleres, eventuelt ved Oppejningsbevilling, ikke skulde kunne bringes til Prøvelse paa den Maade, som Loven her foreskriver.

Jeg henstiller endvidere, om det Ord "Personer", der bruges i § 1 og i det hele taget i Lovforslaget, er tilstrækkelig omfattende til ogsaa at kunne tage ind under sig de Aktieselskaber, som ere omtalte i det andet Lovforslag, som senere vil komme til Forhandling. Jeg forudsætter, at naar der bruges Ordet "Personer", mener man dermed baade fysiske Personer og, hvad man kalder juridiske Personer, i alt Fald Aktieselskaber og Selskaber med begrænset Ansvar, men det er jo heller ikke saa givet. Netop med Hensyn til den bestaaende Lovgivning og de bestaaende Traktater er det anset for meget tvivlsomt, om den Myndighed, som danske Konsuler have over danske Undersaatter, kan udstrække sig til Selskaber, selv om de nok saa meget kalde sig danske og ønske at være danske.

Hovedbestemmelsen, som findes i § 2, forekommer mig at være noget for omfattende, og navnlig naar man sammenligner den med Bemærkningerne, thi det ser ud, som om Meningen var, at den danske Konsul skulde have Jurisdiktion i ethvert Tilfælde, hvor en dansk Undersaat kommer inden for hans Distrikts Grænser, og hvor nogen vil anlægge en Sag mod ham. Der fordres ikke, at han skal være bosat, der siges, naar han "opholder sig"; selv om det kun er midlertidigt, saa skal det være tilstrækkeligt. Denne Kompetence efter § 2 maa dog vel være betinget af de almindelige Værnetingsbestemmelser efter dansk Ret, med andre Ord, at det stemmer med dansk Ret, at en Person, der kommer ind under denne Konsuls Distrikt, virkelig i en saadan Sag kan sagsøges der; ellers vilde man komme i det Tilfælde, at en dansk Mand, der kom til Shanghai eller en anden kinesisk Havn med en Dampskib og blev der maaske en 2-3 Dage, da skulde kunne sagsøges der for en Fordring, som maaske var mange Aar gammel og skrev sig fra et Ophold i Danmark, enten af en Medundersaat eller f. Eks. en Eng-